

Moi! Mun nimi on Amor. Mä synnyin antiikin Roomassa, kun ihmisillä oli tarve rakastua ja siihen tarvittiin korkeampia voimia. Mua kysyttiin mukaan ja mä vastasin myöntävästi. Olin vasta vauva silloin, mut sain silti paikan. Mun äiti, Venus, antoi mulle jousipyssyn ja neuvoi, että tällä kun ammut ihmisiä niin rakkaus alkaa kukoistaa. Se on ollut nyt mun duuni 2300 vuotta ja oon todella tyytyväinen mun uraani. Eli mä oon se rakkauden jumala. Mä oon se tyyppi, jota sä kiität sun vaimosta, miehestä, lapsista, kaikista ystävistä ja kaikista intohimoistas. Ole hyvä vain! Mä oon se, jonka päivät kuluu suunnitteluun siitä miten ihmiset rakastais enemmän ja miten sais lisättyä empatiaa, ymmärrystä ja aito ystävällisyyttä toisia kohtaan. Mä oon se joka aiheuttaa sussa sen selittämättömän tunteen toista ihmistä kohtaan. Kun oot saanut osuman sun maailma muuttuu ja sä säihkyt sisältäpäin pelkkää iloa ja rakkautta! Kun mä aloittelin aikanaan antiikin Roomassa, mä olin aika erilainen kuin nykyään. Mä en oo enää pieni vauva jousipyssyn kanssa. Niin jengi mieltää mut vielä tänäkin päivänä. Mut mä oon kasvanu. Oon tämmönen 190 senttimetriä pitkä parrakas mies, siniset silmät, pitkät hiukset. Jos mun pitäis verrata ulkonäköäni johonkin kuolevaiseen, sanoisin, että John Lennon on aika lähellä. Mulla ei oo enää jousipyssyä ja oon onnellinen siitä. Ette uskokaan kuinka vaikeaa se oli semmosena vaahtosammuttimena ampua melkein itsensä kokoisella jousipyssyllä jengiä rakkauteen. Joka ilta antiikin Roomassa, kun kadut oli tyhjiä, mä keräilin niitä ohimenneitä nuolia. Varmaan puolet jousista meni ohi. Mä oon ylivoimaisesti tunnetuin jumala antiikin Roomasta. Muita on Neptunus, jonka moni tietää ja hänen mukaan nimettiin planeetta. Moni jumala kyselee multa, että mikä on pitkän iän salaisuus ja mä vastaan aina samaa: Rakkaus. Mä sain hienon duunin jo tosi nuorena eikä eläköityminen tule kyseeseen. Kuolemattomana ei jaksais olla maailmanloppuun asti eläkkeellä. Niinku vaikka Neptunus ja Juppiter, jotka lopetti uransa antiikin kukoistuksen jälkeen. Siellä ne pelaa bingoa eläköityneenä. Onko sekään nyt hienoa? Se jousipyssy, mitä mä käytin Antiikin Roomassa on vaihtunut erilaisiin aseisiin monesti. Varsijousi, Revolveri, rynkky, Pistooli ja Sniper. Teknologia on helpottanut mun duunia mut se on myös mahdollistanut kauheuksia. Mun sniperissa on vähän erilaiset luodit kuin Jenkkien armeijalla. Minä kun ammun, niin ihmisessä rakkauden tunteet voimistuu. Sanotaan, että sodassa ja rakkaudessa kaikki on sallittua. Me ollaan keskusteltu tästä Marsin eli sodan jumalan kanssa ja meidän näkemykset eivät aivan kohtaa. Mars, joka on semmonen kova hemmo ja sanoo aina, että sodassa joko kuolee tai jää henkiin, joten oman kulttuurinsa puolustamiseen voi käyttää minkälaisia keinoja tahansa ja hänestä sama pätee rakkauteen. Minä taas tyyppinä, joka näkee paljon rakkautta oon vähän eri mieltä. Kun rakkaus ei saa vastakaikua se muuttuu raastavaksi tunteeksi rinnassa. Ja silloin putoaa epätoivoon, mutta minusta se epätoivo ei todellakaan oikeuta pahuuksiin. Jos mies tappaa jonkun saadakseen itselleen rakastamansa naisen, voi sanoa, että hän on tehnyt rakkaudelle päinvastaisen teon. Hän on tappanut. Ja sitä paitsi puhdas rakkaus on tunteena erilainen kuin puhdas viha. Rakastavaisetkin tuntevat vihaa, mutta se miten vihaa näytetään on aivan toista kuin sodassa tapahtuva viha. Ja loppuun haluan sanoa, että ei se Mars, sodan jumala, oikeasti halua enää lisää sotia maailmaan. Mun uralle on mahtunut hyviä ja huonoja aikoja ja ajattelin kertoa yhdestä huonosta ja yhdestä hyvästä ajasta. Molemmat ovat teille lukijoille varmasti tuttuja. Toisena aikana rakkaus kukoisti, toisena ei. Aloitetaan negatiivisimmasta ajan jaksosta, kun asiaa katsotaan rakkauden näkökulmasta. Kolmas valtakunta, eli natsit. Kun mä kuulin ekan kerran Hitleristä mä olin ihan paniikissa. Ei kai tuo hirviö pääse valtaan, ajattelin. Heti, kun hänen valtakamppailu alkoi, mä yritin tehdä hänelle sen minkä mä teen kaikille maailman johtajille. Tarkistan miten ne kokee rakkauden. Kun mä ammun ihmisen rakkauteen on heillä erilaisia reaktioita. Hitler, ikävä kyllä, rakastui vain itseensä ja jos rehellisiä ollaan, niin en aina

uskonut, että hän rakasti itseäänkään. Koko hulluus kulminoitui siihen tyyppiin ja hänen uskollisiin kätyreihinsä. Ihmiset eli pelossa, vihassa, katkeruudessa ja raivossa. Vaikka mä kuinka yritin estää asioita sain nähdä ihmisen ruman puolen. Auswitch ja muut tuhoamis leirit ovat järkyttäviä todisteita siitä mitä tapahtuu, kun unohdetaan rakkaus, empatia, tasa-arvo ja sympatia. Ihminen on ristiriitainen eläin ja loppujen lopuksi rakkaus riippuu siitä, uskooko siihen itse. Hitlerillä ei ollut tunnon tuskia paheksua ja väheksyä empatiaa, demokratiaa, sympatiaa ja rakkautta. Se mies tuntui rakastavan eläimiä, mikä oli minusta outoa. Oli kärpäsenä katossa, kun hän sössötti koiralle hellyttävällä äänellä, kun samalla se oli antanut käskyjä sotilaille mennä kuolemaan. Oon huomannut urani aikana sen ikävän faktan, että kaikki eivät kykene rakastamaan toista ihmistä. Sen kaiken kauhun päätyttyä mä mietin, että miten tässä voi mennä eteenpäin. Mä symppasin kaikkea yli rajojen menevää sopimista. Halusin, että ihmiset eivät vihaisi toisiaan, koska ne ovat erilaisia. Ja tänäkin päivänä olen nähnyt kahden diktaattorin iloisesti halaavan toisiaan. He eivät rakasta toisiaan. He rakastavat vain itseään ja sitä valtaa, mitä he saavat toiselta samanlaiselta hirviöltä. Onneksi elämä on jatkunut kaiken sen kauheuden jälkeen. Sitten hyviä aikoja. Se alko kyteä tossa 60-luvun puolessa välissä. Radio soitti Beatlejä, Rollareita, Kinksiä, Elvistä ja monta muuta. Kaikki ne olivat oman aikansa rebeleitä, mutta mikä mua viehätti heissä oli se, että he lauloi rakkaudesta, eli musta. Mä otin tietoisien riskien vuoden 1968 lopussa ja menin maan päälle keskustelemaan näiden rock-tähtien kanssa. Meni pitkä aika ennen kuin sain heidät uskomaan, että mä todella olen Amor, enkä heidän LSD trippinsä tuote. Mä muistan hyvin John Lennonin, Paul McCartneyn, Bob Dylanin, Jimi Hendrixin ja Mick Jaggerin. Heidän kanssaan me aikalaila saatiin aikaan rakkauden kesä 1969. Bob Dylan lauloi protesti lauluja sota vastaan, Jimi Hendrix veti Bold as lovea, John kirjoitti All you need is love. Ah, se oli hieno kesä! Kaikki elivät rauhassa ja harmoniassa. Kesä 1969 on mun urani parasta aikaa. Minä, rakkaus, olin kaikkien huulilla. Kaikki tunsivat mut ja sanoivat hyväksyväksi tyypiksi, omalla tavallaan. Ihmiset kunnioitti rakkaudesta lahteviä tekoja ja festivaaleilla näki ehkä kaikkein hienoimpia artisteja koskaan. Kun kesä alkoi taipua syksyn puolelle, mä halusin pitää jonkin muiston siitä kesästä, joten pidin sen hippin lookin itselläni. Pitkät hiukset, parta, kaapu ja hiuspanta. Halusin vaan kertoa teille kuolevaisille mun elämästä. Toivottavasti mä saan ampua just sut rakastumaan toiseen ihmiseen. Mut munikin voimat eivät ole ylivoimaiset, vaan teidän tarvii itsekkin uskoa hyvään. Uskokaa rakkauteen, koska voin 2300 vuoden kokemuksella kertoa, että ei ole olemassa mitään parempaa!